

Arrest

nr. 117 941 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine afkomstig van het dorp Assinovskaya, Tsjetsjenië. U kwam met uw moeder A. S. (...) (OV 6.621.910) in mei 2010 naar België omwille van problemen die uw moeder en haar gezin ondervonden door de activiteiten van uw vader. Uw vader werd in 2009-2010 vier keer opgepakt door FSB-ers omwille van zijn hulp aan de rebellen. Uw vader bevoorraadde rebellen met voedingswaren. Ook uw broer Z. (...) werd in 2010 opgepakt door FSB-ers. Uw vader verdween in 2010 en sinds zijn verdwijning had u geen contact meer met hem. De FSB-ers kwamen in jullie woning huiszoekingen doen op zoek naar uw vader. Zij dreigden ermee ook u en de andere kinderen op te pakken wanneer uw moeder niet zou zeggen waar uw vader zich bevond. Uw moeder besloot om jullie in veiligheid te brengen en vertrok in april 2010 uit Tsjetsjenië. Sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië hebt u geen contact meer gehad met uw vader, noch met uw broer. Op

3 mei 2010 vroeg uw moeder asiel aan bij de Belgische autoriteiten. In het kader van uw moeders asielaanvraag besloot het Commissariaat-generaal op 20 juli 2011 deze procedure af te sluiten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in hun arrest van 30 november 2011. Jullie keerden niet terug naar uw land van herkomst en op 21 augustus 2013 diende u een eerste asielaanvraag in omdat u meerderjarig was. U verwees naar dezelfde problemen die ook uw moeder had aangegeven tijdens haar asielprocedure. Als bijkomend element merkte u op dat u door een telefoongesprek tussen uw moeder en uw grootmoeder vernam dat uw vader was vermoord en dat er convocaties waren gekomen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: twee getuigenissen van een Belgische boks-club waarbij u was aangesloten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Ik stel vast na analyse van de gehoorverslagen dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw moeder A. S. (...) (OV 6.621.910) (CGVS B. (...) p. 9, 13) werden aangehaald. U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat uw moeder na de arrestatie en de verdwijning van uw vader bedreigd werd door de autoriteiten en haar lieten verstaan dat ze naast de arrestatie van haar stiefzoon Z. (...) ook haar andere kinderen zouden worden opgepakt (CGVS B. (...) p. 3, 13-15).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in hoofde van uw moeder A. S. (...) het Commissariaat-generaal op 20 juli 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen werden toegevoegd aan het administratief dossier. Er werd vastgesteld dat de asielmotieven van uw moeder manifest ongeloofwaardig zijn wegens de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen betreffende chronologie, het verloop van de dagen na de vrijlating van haar echtgenoot, betreffende het moment waarop uw moeder door de autoriteiten werd lastig gevallen, betreffende de documenten die werden in beslag genomen tijdens de arrestatie van haar man en betreffende de plaats waar haar echtgenoot tijdens zijn arrestatie werd vastgehouden. Verder kon uw moeder het moment waarop zij seksueel werd aangevallen, het moment van de arrestatie van haar stiefzoon Z. (...) uiterst moeizaam situeren. Deze weigeringsbeslissing werd door het arrest van 31 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en het cassatieberoep werd verworpen door het arrest van 21 november 2012.

Aangezien u in het kader van uw asielaanvraag kennelijk volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van uw moeder die eerder als onaannemelijk werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van de asielaanvraag van uw moeder incorrect is en jullie alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Als nieuwe elementen voor uw asielaanvraag verwees u naar het nieuws dat u vernam uit een telefoongesprek van uw moeder dat uw vader vermoord was en er convocaties waren gekomen (CGVS B. (...) p. 6, 7, 8). Opgemerkt moet worden dat deze nieuwe elementen niet van die aard zijn dat ze de conclusies gemotiveerd in de asielaanvraag van uw moeder in positieve zin kunnen wijzigen; Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat het feiten zijn die voortvloeien uit het eerder niet geloofwaardig bevonden asielrelaas. Bijgevolg kan om deze reden alleen reeds geen geloof worden gehecht aan deze nieuwe feiten, die louter verklaringen zijn. Specifiek kan nog het volgende worden opgemerkt :

U verklaarde dat u door een telefoongesprek tussen uw moeder en uw grootmoeder vernam dat uw vader zou zijn vermoord. U gaf aan dat u verder geen concrete informatie hierover had. U had het nieuws gehoord twee tot drie maanden geleden. U werd gevraagd of u over dit toch voor u belangrijke incident vragen had gesteld en u stelde dat u dit had gedaan maar dat uw moeder u hier geen uitleg over had gegeven. U vroeg zich af, hoe u iets zou kunnen te weten komen, als met u niets wou vertellen (CGVS B. (...) p. 6, 7). Deze uitleg overtuigt niet. Gezien u te horen krijgt dat uw vader, een zeer belangrijk persoon voor u waar u om geeft vermoord werd, is het redelijk te verwachten dat u om concrete informatie over deze moord te verkrijgen, zou aandringen bij uw moeder om het toch te vertellen of dat u stappen zou ondernemen om bijvoorbeeld uw grootmoeder hierover op te bellen. Uw gebrek aan interesse in uw situatie van uw vader ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Ook over de convocaties die nog steeds zouden komen in uw land van herkomst, waarvan u zelfs aangaf dat er convocaties op uw naam werden afgeleverd, zijn uw verklaringen dermate vaag. U gaf aan dat u dit nieuws vernam van uw grootmoeder maar dat u verder niets over de convocaties weet. U gaf opnieuw aan dat u uw moeder hierover vragen had gesteld en dat zij hierop had geantwoord dat het een manier was om jullie in de val te lokken. Op de vraag of u aan uw moeder of grootmoeder had gevraagd om deze convocaties op te sturen, antwoordde u dat u dat niet had gedaan. U werd gevraagd om alsnog de convocaties op te vragen en voor te leggen, wat u ging vragen aan uw moeder (CGVS B. (...) p. 8). Echter tot op heden legde u geen begin van bewijs voor van deze convocaties, noch heeft u hiervoor enige reden opgegeven. Ook uw gebrek aan interesse in deze convocaties ondermijnt de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Volledigheidshalve kunnen een aantal manifeste tegenstrijdigheden in vergelijking met het asielrelaas van uw moeder worden vastgesteld :

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader een eerste keer door FSB-ers werd meegenomen en gedurende een maand tot 2 maanden werd vastgehouden. Uw vader komt met behulp van het dorpshoofd vrij. Na zijn vrijlating werd uw vader twee tot drie weken opgenomen in het ziekenhuis omwille van zijn verwondingen. Uw vader werd nadat hij het ziekenhuis had verlaten opnieuw een tweede keer opgepakt door de FSB en gedurende een maand vastgehouden. Uw vader werd vrijgelaten. Na zijn vrijlating kwam hij naar huis en vertrok hij voor een week naar een door u onbekende plaats. Terug thuis werd uw vader voor de derde maal door FSB leden opgepakt en meegenomen. Deze keer werd uw vader meer dan twee maanden vastgehouden. In de periode dat uw vader een derde maal werd vastgehouden, vielen de autoriteiten in jullie woning binnen en doorzochten het huis. Ze legden granaten en automatische wapens op jullie zolder en beschuldigden uw broer Z. (...). Hij werd ook door deze FSB mannen meegenomen. Na de arrestatie van uw broer Z. (...) kwam uw vader vrij. Opnieuw thuis gaat uw vader naar buiten en besluit hij om weg te gaan. Sinds die dag hebt u uw vader niet meer gezien (CGVS B. (...) p. 14, 15). Uw moeder verklaarde tijdens haar asielprocedure dat uw vader in oktober 2009 werd opgepakt en gedurende twee weken werd vastgehouden. Na zijn vrijlating op 27 oktober 2009 met behulp van het administratiehoofd, verbleef uw vader in het ziekenhuis gedurende niet eens een week . Na zijn ziekenhuisverblijf vertrok uw vader naar Valerik voor 7 tot 8 dagen. Na het verblijf te Valerik komt uw vader thuis overnachten en de 3 à 4 dagen later kreeg hij een telefoontje en verdween hij in november 2009. Uw moeder situeerde de arrestatie van haar stiefzoon Z. (...) in januari-februari 2010, 2 tot 3 maanden na de verdwijning van uw vader (CGVS S. (...) 31/05/2011 p.5, 6, 12, 13, 14). U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden en u reageerde hierop door uw verklaringen te bevestigen en deze van uw moeder te ontkennen. U gaf aan dat u helemaal in de war was door de confrontatie en dat u had vertelt wat u zelf had gezien, wat u wist. U wees bovendien op uw toenmalige leeftijd en op de mishandelingen die u zou hebben ondergaan (CGVS B. (...) p. 16, 17). Deze uitleg overtuigt niet. Het bevestigen van uw eigen verklaringen weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden niet. Ook uw toenmalige leeftijd van 15 jaar, kan niet beschouwd worden als een afdoende verschoningsgrond, gelet op het geheel van manifeste tegenstrijdigheden. Van een jongeman die meerderjarig is, mag verwacht worden dat hij aangaande essentiële zaken gelijklopende verklaringen aflegt als zijn moeder, ook al betreft het feiten van enkele jaren terug.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel

beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. De twee getuigenissen van uw sportclub over uw prestaties bij hen, hebben geen band met uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplichting.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de verwijzing naar het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas van haar moeder waarop zij zich eveneens beroept, betoogt verzoekende partij wat volgt.

"De vermeende vastgestelde ongeloofwaardigheid tijdens de asielprocedure van de moeder van verzoeker dient aldus, in het licht van deze nieuwe concrete gebeurtenissen, opnieuw aan de beoordeling ten gronde te worden onderworpen.

Het vertrekpunt in de bestreden beslissing – de reeds vastgestelde vermeende ongeloofwaardigheid – toont echter aan dat de Commissaris-generaal met een grote vooringenomenheid de asielaanvraag van de verzoeker beoordeelt."

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat bij de asielaanvraag van de moeder van verzoekende partij – verzoekende partij steunt zich op dezelfde asielproblematiek als haar moeder en bevestigt dit nogmaals

in haar verzoekschrift – werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het manifest ongeloofwaardig bevinden van het door haar voorgehouden asielaanvraag. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 71 240 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 november 2011 (administratief dossier, stuk 10) waartegen het cassatieberoep werd verworpen.

Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het voorgehouden asielaanvraag van de moeder van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen in haren hoofde niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake de eerdere asielaanvraag van haar moeder (vgl. RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige of gekoppelde asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas voorgehouden bij de eerdere asielaanvraag van haar moeder en waarop verzoekende partij zich steunt, te herstellen.

2.2.4.1. Betreffende het niet hebben van concrete informatie over de moord op haar vader herhaalt verzoekende partij dat haar moeder haar enige informatiebron was en dat zij weigerde haar hierover informatie te verschaffen. Verder argumenteert verzoekende partij wat volgt: *“gelet op het feit dat verzoekers moeder weigert om meer gedetailleerde informatie te verschaffen, is het geheel onwaarschijnlijk dat de verzoeker zijn grootmoeder – via de telefoon – zou weten te overtuigen om hem antwoorden op zijn vragen te geven”*.

2.2.4.2. De Raad oordeelt dat het volstrekt onaannemelijk is dat na het ongeloofwaardig bevinden van het asielaanvraag van haar moeder en de hierop gesteunde weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en de vaststelling dat haar eigen onderhavige asielaanvraag op dezelfde gegevens is gestoeld aangevuld met het uiterst belangrijk gegeven dat haar vader inmiddels werd vermoord, verzoekende partij van haar moeder geen nadere gegevens zou hebben gekregen betreffende de moord op haar vader dit in het besef dat het welslagen van onderhavige asielaanvraag met de eraan gekoppelde machtiging in het Rijk te verblijven in hoofddorpe steunt op deze moord waardoor ook het ongeloofwaardig bevinden van het initieel door haar moeder voorgehouden relaas mogelijks zou kunnen worden tenietgedaan. Verder is de Raad van oordeel dat de hypothetische stelling betreffende haar grootmoeder enkel bevestigt dat verzoekende partij effectief geen enkele poging heeft ondernomen om deze persoon desbetreffend te contacteren hetgeen de door verwerende partij vastgestelde flagrante desinteresse betreffende het uiterst cruciale nieuwe element in de voorgehouden asielaanvraag enkel bevestigt.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in het verzoekschrift opwerpt na het gehoor op het Commissariaat-generaal aan haar moeder te hebben gevraagd om vanuit haar thuisland de convocaties te kunnen bekomen, oordeelt de Raad dat deze *post factum*-reactie geen afbreuk doet aan de door verwerende partij gedane vaststelling dat het niet vragen aan haar moeder of grootmoeder bij het vernemen dat er convocaties op haar naam waren afgeleverd om deze convocaties naar België op te sturen, een grove desinteresse in de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek betreft.

2.2.6.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden met het door haar moeder voorgehouden asielaanvraag oppert verzoekende partij dat zij op het ogenblik van de gebeurtenissen slechts vijftien jaar oud was, dat haar moeder geheugenproblemen kent net zoals zij zelf waartoe zij verwijst naar een medisch attest van huisarts Dr. K. Keppens van 2 oktober 2013 als bijlage 3 gevoegd bij het verzoekschrift. Tenslotte meent verzoekende partij dat de commissaris-generaal zowel haar als haar moeder desbetreffend aan een onafhankelijk onderzoek door een gespecialiseerd geneesheer had moeten onderwerpen.

2.2.6.2. Met betrekking tot de geheugenproblemen van de moeder van verzoekende partij waartoe verzoekende partij verwijst naar een citaat uit het gehoorverslag van de moeder herhaalt de Raad,

onder verwijzing naar het reeds gestelde in punt 2.2.3.2., dat onderhavige asielaanvraag niet kan worden aangewend om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake de eerdere asielaanvraag van de moeder van verzoekende partij. Betreffende de beweerde geheugenproblemen van verzoekende partij stelt de Raad vast dat uit voormeld medisch attest op generlei wijze blijkt dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij zowel haar als haar moeder had moeten onderwerpen aan een doorgedreven medisch onderzoek wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast zich situeert bij de asielzoeker zelf en het derhalve aan hem toekomt met draagkrachtige medische attesten aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid verkeerd een correct en samenhangend feitenrelaas naar voor te brengen. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij op het ogenblik van de gebeurtenissen in haar land van herkomst slechts vijftien jaar was, oordeelt de Raad dat een jongeling van vijftien jaar niet langer als *infans* kan worden beschouwd waardoor de arrestaties en hospitalisatie van zijn vader en de verdwijning van zijn broer dermate ingrijpende gebeurtenissen zijn dat men er in redelijkheid kan van uit gaan dat deze in het geheugen gegrift zijn. Bovendien zijn de versies van verzoekende partij en haar moeder dermate uiteenlopend dat dit niet door een leeftijd van vijftien jaar kan worden vergoelikt. Ten slotte is de Raad van oordeel dat het volstrekt onaannemelijk is dat verzoekende partij, wetende dat een sterk dossier nodig is om internationale bescherming te krijgen gezien de ervaringen met de asielaanvraag van haar moeder, niet voorafgaand aan het indienen van haar eigen asielaanvraag op meerderjarige leeftijd, gesteund op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder, met haar moeder de feitelijke omstandigheden die hen noopten het land te ontvluchten te hebben doorgenomen. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden tussen de versie voorgehouden door verzoekende partij en deze van haar moeder blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus enkel een motivering voorziet in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en de beoordeling van haar asielaanvraag ten aanzien van de subsidiaire beschermingsstatus derhalve niet voldoende werd gemotiveerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij benadrukt onder verwijzing naar een Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2012, naar een gelijklopend rapport van het U.S. Department of State en naar een persbericht betreffende een rapport van Amnesty International over de Noordelijke Kaukasus, dat er zich in deze regio nog steeds schendingen van de mensenrechten voordoen en het geweld er nog steeds aanwezig is. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij middels voormelde argumentatie niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*COI Focus: Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie*" van 24 juni 2013 (administratief dossier, stuk 10) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging

voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de louter verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn en die afbreuk doet aan het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT